Görgey Gábor

Divatjamúlt elégia

Most már elmondhatom,
most már, hogy semmiféle
törleszkedés gyanúja nem vetülhet
reám, elmondhatom,
most, hogy párttitkárok és kulturális
komisszárok nem dicsérnek meg érte,
most végre már elmondhatom,
mit az elmúlt évtizedekben
tartózkodva, szemérmesen
sosem mondhattam el,
nehogy azt higgyék, nehogy valahogy
azt higgyék!... Egyszóval elmondhatom,
hogy én, bármíly nevetségesen hangzik,
hogy én, akinek sohasem
volt jó oka - s joga - ilyesmihez,
hogy én, az annyiszor pocskondiázott
osztály leszármazottja, én, akit
mindig úrifiúnak tituláltak
(habár időközben az a "fiú"
redős lett és megőszült:
eliramlott az élet, nagy iramban,
ráment minden, ó ráment az egész!)
de végre most elmondhatom neked,
hisz nem hivatkozik rád senki már,
se fű, se fa, se hatalom,
számon kívül maradtál
e nagy neofita tülekedésben,
most hát, hogy ennyire
kimentél a divatból,
most már elmondhatom –

szeretlek, te kalapácskezű munkás,
külváros trónfosztott uralkodója,
most és örökkön Szent József Attila
ólomszárnyú madárnépe, szeretlek!

Megjelent az Élet és Irodalom 1991. március 1-i számában.